

ο ήρωας αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**ΟΉρωας,
αποσπάσματα**

τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

**Dreamtigers 2018
www.dreamtigers.gr**

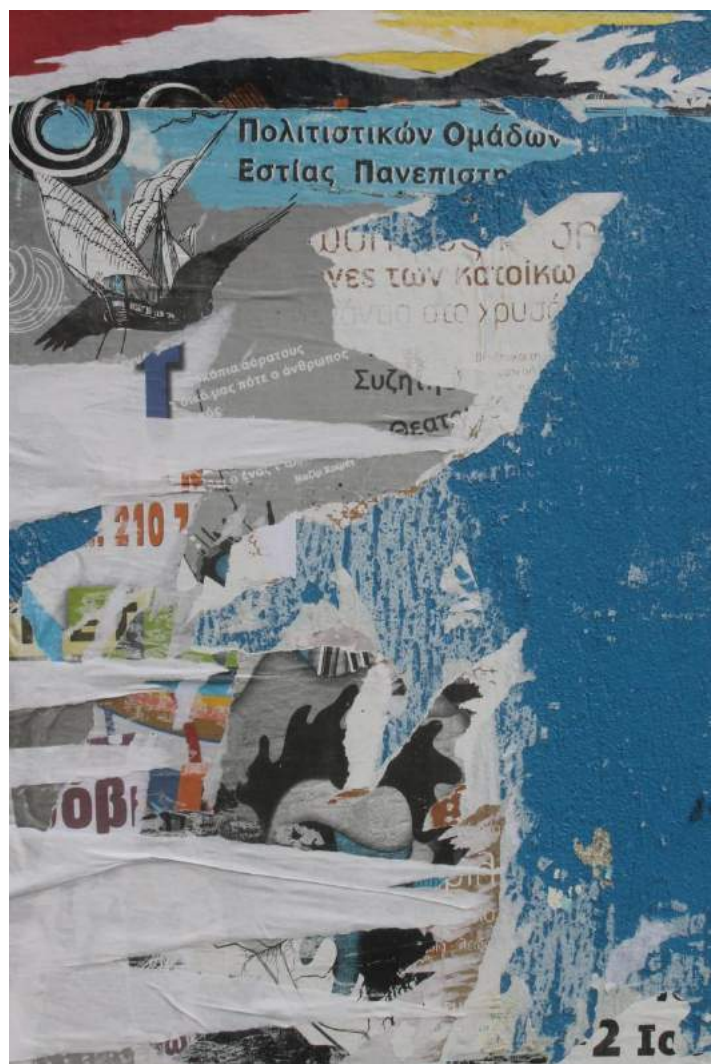
Είχα τη δυσάρεστη αίσθηση ότι είχα ξαναζήσει την ίδια ιστορία. Παρ' όλα αυτά, πρώτη φορά μου συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ύστερα, θυμήθηκα. Οι λευκές νύχτες. Το είχα λατρέψει αυτό το βιβλίο. Ο άτολμος αισθηματίας που γνωρίζει μian άγνωστη στο κατώφλι της απελπισίας, ζει σ' έναν δικό του κόσμο ψευδαισθήσεων, περιπλανιέται στην έρημη Αγία Πετρούπολη παραδομένος στις ονειροφαντασίες του, για να τον συντρίψει τελικά η αδυσώπητη πραγματικότητα. Η διαφορά ανάμεσά μας ήταν η σιγουριά που ένιωθα. Εγώ δεν ήμουν ονειροπόλος. Περίμενα.

Jean-Michel Guenassia, «Η Λέσχη των Αθεράπευτα Αισιόδοξων», Πόλις 2011 (μετάφραση Φωτεινή Βλαχοπούλου)

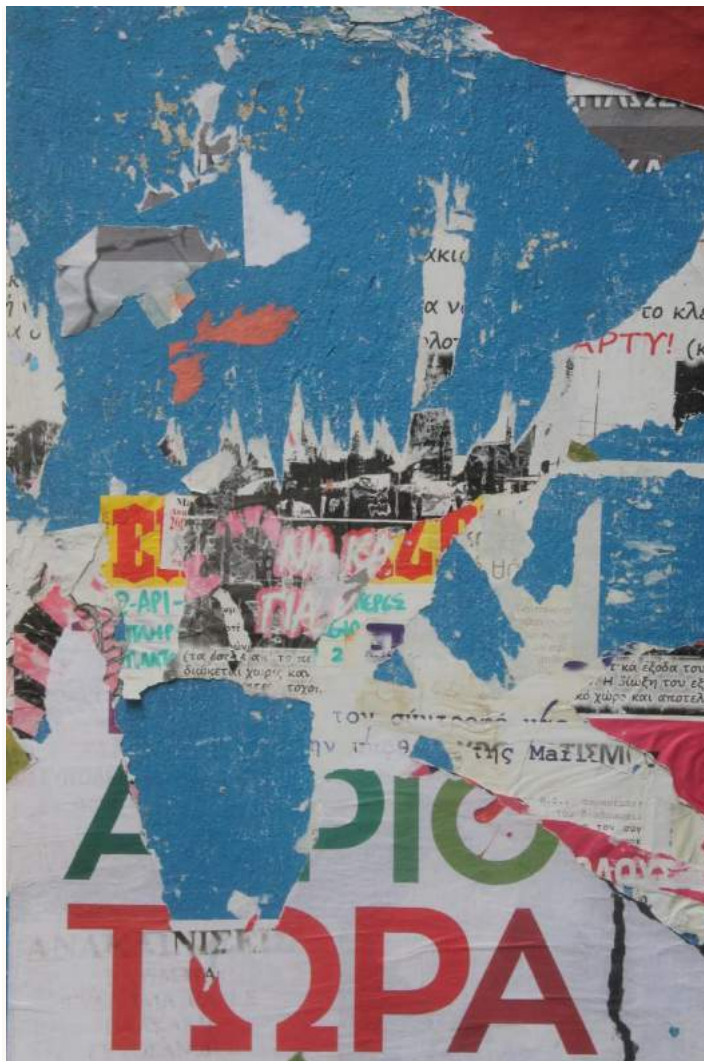
καθρέφτες

Έχω βγει έξω να κάνω ένα τσιγάρο. Δυο τύποι περνούν από μπροστά μου κουβαλώντας στα χέρια έναν τεράστιο καθρέφτη. Ενώ βλέπω το είδωλό μου να απομακρύνεται καπνίζοντας, θυμάμαι που κάποτε είχα ακούσει πως οι καθρέφτες είναι ρευστοί και έτσι όπως τους έχουμε κρεμασμένους, το υλικό τους κυλάει προς το κάτω, ακολουθώντας τη βαρύτητα. Εκεί, άλλωστε, οφείλονται και αυτές οι αλλοιώσεις σαν νερά, που βλέπουμε στους πολύ παλιούς καθρέφτες. Για αυτό και πρέπει, λέει, για να τους προστατέψουμε, πού και πού να τους ξεκρεμάμε και να τους αναποδογυρίζουμε, έτσι ώστε η ροή αυτή να αντιστρέφεται. Δεν προλαβαίνω να τελειώσω το τσιγάρο και οι δύο τύποι που μεταφέρουν τον καθρέφτη έρχονται πάλι προς το μέρος μου. «Συγγνώμη», με ρωτούν, ακουμπώντας για λίγο το φορτίο τους στο έδαφος, «το 16 πού είναι;» «Εδώ είναι το 8», τους απαντώ, κι αφού κοιτάξω αριστερά κ δεξιά για να θυμηθώ προς τα πού πηγαίνουν τα νούμερα, τους δείχνω τη σωστή κατεύθυνση. Αυτοί σηκώνουν ξανά στα χέρια τον τεράστιο καθρέφτη κι εγώ προλαβαίνω να δω σε αυτόν το είδωλό μου να σβήνει το τσιγάρο κάτω από το παπούτσι του. Πόσες φορές, αναρωτιέμαι, μπορεί και προλαβαίνει ένας άνθρωπος να αναποδογυρίσει τη ζωή του, μήπως και ξεγελάσει τη βαρύτητα του χρόνου, μήπως και αναστρέψει τη ρευστότητα των υλικών της ύπαρξής του, μέχρι να μάθει πως τα νούμερα στον δρόμο πηγαίνουν πάντα προς την ίδια την κατεύθυνση.

ο ήρωας

σκέφτομαι έναν ήρωα μέσα σε μία ιστορία:

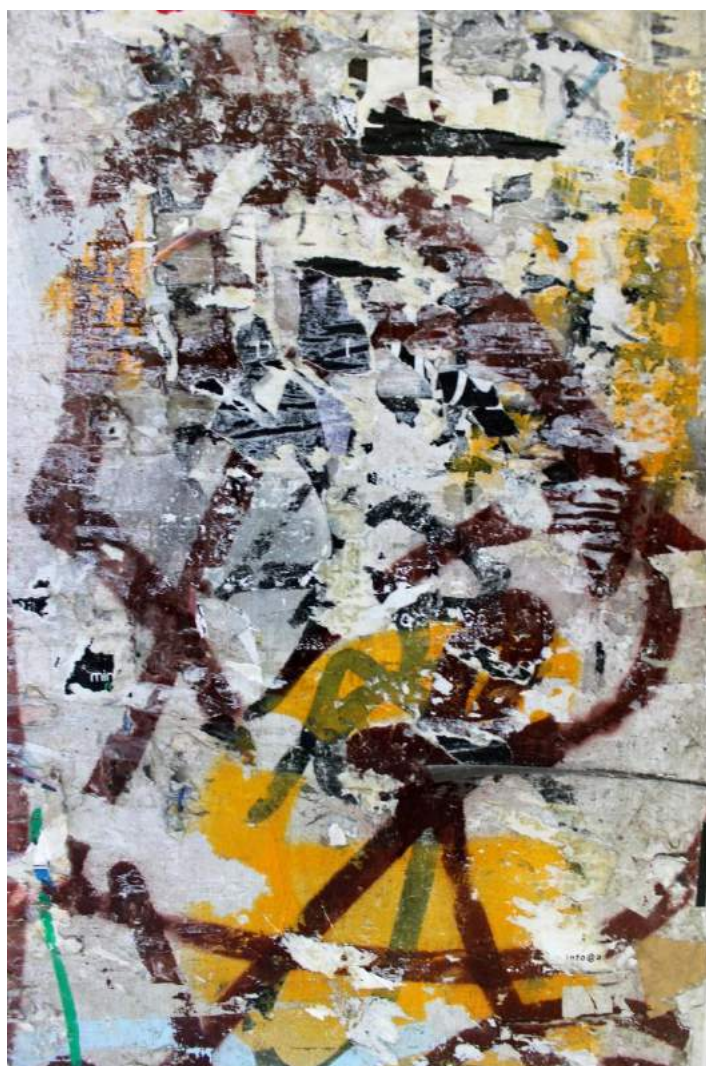
ο ήρωάς μου πηγαίνει κάθε βράδυ στο σινεμά

και βλέπει κάθε βράδυ την ίδια ακριβώς ταινία.

η υπόθεση της ταινίας είναι πολύ απλή:

είναι ένας τύπος που πάει κάθε βράδυ στο σινεμά

και βλέπει

–κάθε βράδυ όμως–

την ίδια ακριβώς ταινία.

στην ταινία αυτή

-στην ταινία μέσα στην ταινία εννώ-

παίζω εγώ.

τρέχω, κυνηγάω,

σκοτώνω, ερωτεύομαι,

επινοώ,

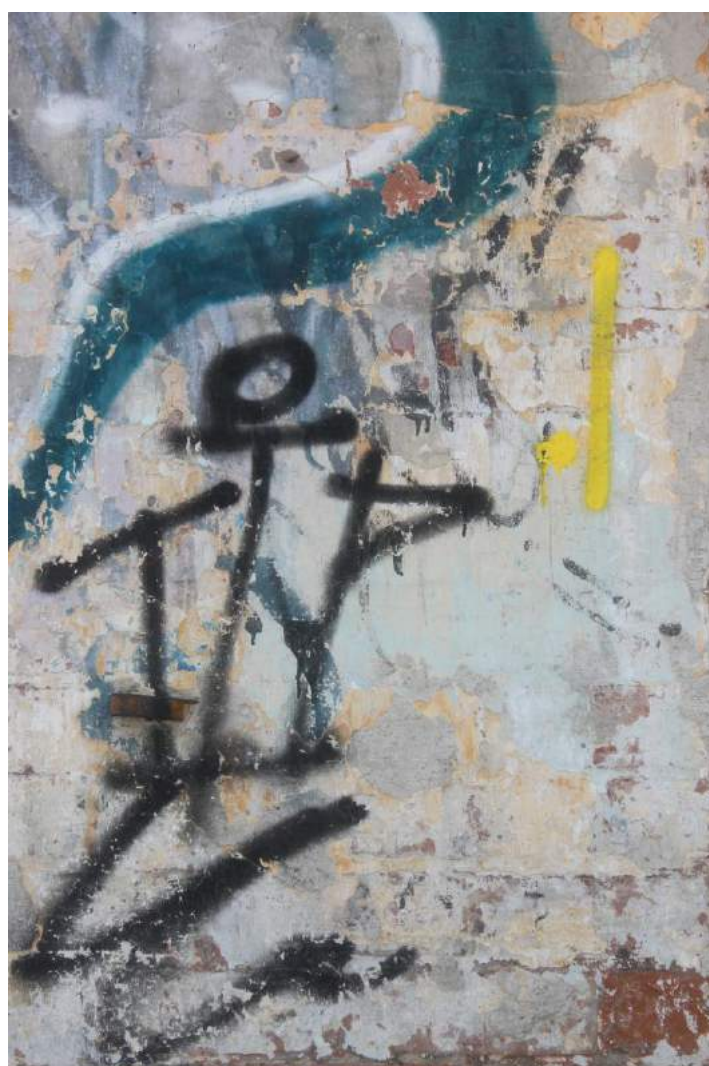
γενικά κάνω διάφορα

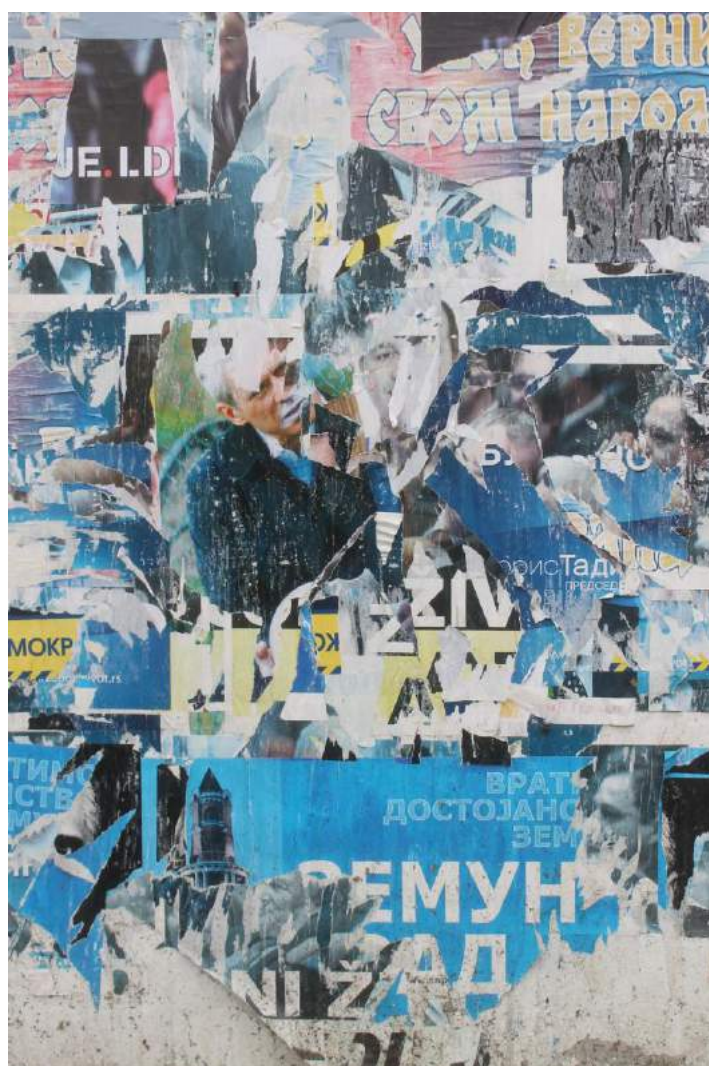
για χάρη της πλοκής και μόνο.

μα κατά βάθος

—κι αυτό είναι κάτι

που ακόμα και οι δημιουργοί του φιλμ το αγνοούν-

σκέφτομαι.

μεθοδικά κι επίμονα.

μέσα

σε μία ιστορία.

πριν

Είμαι ένας από τους ελάχιστους επιζώντες του πολέμου των Εσωτερικών Ινδιών. Στον πόλεμο αυτόν –τον τελευταίο πόλεμο του κόσμου- έλαβα μέρος εθελοντικά. Κατατάχθηκα τις πρώτες του ώρες, τότε που όλα ακόμα έμοιαζαν με ένα ανόητο αστείο, και χάρη στην εκπαίδευση, την καταγωγή και κυρίως τη χαμηλή μου αυτοεκτίμηση υπηρέτησα ως έφεδρος αξιωματικός στο σώμα των απολυμαντών. Και αν και το σκέφτηκα πολλές φορές να αυτοκτονήσω ή να λιποτακτήσω -αυτά τα δύο τότε, στις Εσωτερικές Ινδίες, ελάχιστα διέφεραν- τελικά, υπό το βάρος των αλάνθαστων ενστίκτων μου και ενός τρισχιλιετούς ένδοξου παρελθόντος, διέπρεψα ως ακούραστος και πολυμήχανος εγκληματίας.

Δεν σκοπεύω, σε καμία περίπτωση, να επικαλεστώ καμιά δικαιολογία. Αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη των πράξεων και παραλείψεών μου. Μπορεί να εκτελούσα εντολές, μα όποτε χρειάστηκε, δεν δίστασα να πάρω πρωτοβουλίες που θα έκαναν ακόμα και τους πιο κυνικούς προϊσταμένους μου να κοκκινίζουν και να κρύβονται πίσω από τα κουμπιά και τις οθόνες τους.

Δεν κέρδισα απολύτως τίποτα – κανέναν, άλλωστε, στο τέλος δεν κερδίζει. Δεν ανήκω στους νικητές, και αν ψάχνετε για τέτοιους, καλύτερα να τους αναζητήσετε στον άλλων τα βιβλία. Πάντως επέζησα, κάτι που λίγοι, και αυτοί ακόμα μονάχα για προσωρινά ως τώρα, το έχουν καταφέρει. Και όταν στερέψανε, κάποια στιγμή, οι σφαίρες και τα ψέματα και άρχισαν να συγκεντρώνονται ξανά στην αγορά οι έμποροι και οι προφήτες, τότε μου είπαν να γυρίσω σπίτι μου. Έβγαλα την κατακόκκινη μου πανοπλία, φόρεσα πάλι το σακάκι μου και ψάχνοντας στις τσέπες τα κλειδιά επέστρεψα ακολουθώντας τις χορταριασμένες ράγες.

Πίσω στο σπίτι και στην πόλη μου κανείς δεν είχε ακούσει τίποτα από του δύνοντος πολιτισμού το υπέρλαμπρο σφαγείο. Μα είχαν ήδη όλοι βγει ξανά έξω στους δρόμους για να υποδεχτούνε δουλικά το αλαζονικό κλαψούρισμα της νέας εποχής τους. Κανείς δεν βρέθηκε να με ρώτησε σε ποια άγνωστη καταραμένη γη περιπλανιόμουν άδοξα όλα αυτά τα χρόνια. Κι εγώ καμία ιστορία, αναγκαία και ικανή, από όσα είχα ζήσει εκεί κάτω, δεν έβρισκα να τους διηγηθώ μήπως και με πιστέψουν.

Και τότε άρχισα να γράφω τις δικές μου.

Και κάπως έτσι, γράφοντας, πέρασαν από δίπλα μου κοντά στα δέκα χρόνια. Σήμερα, μια ολόκληρη δεκαετία μετά το τέλος του πολέμου και την επιστροφή στο σπίτι μου, έχω φτάσει πια να βλέπω τον τωρινό μου εαυτό ως επαγγελματία συγγραφέα. Όχι γιατί πληρώνομαι για όλα αυτά που γράφω. Ούτε γιατί υπάρχει περίπτωση, έστω ως

μακρινή προοπτική, να ζω κάποτε μόνο από τα βιβλία μου – πάντως χάρη σε αυτά μπορώ και επιβιώνω, αφού νομίζω πως έτσι και δεν έγραφα, θα άνοιγα το πρώτο παράθυρο που θα έβρισκα μπροστά μου και θα άφηνα ύστερα το κενό να κάνει τα υπόλοιπα.

Δεν πιστεύω πως είμαι ένας καλός ή έστω ένας υπάκουος υπηρέτης των γραμμάτων. Οπότε και ο χαρακτηρισμός του επαγγελματία δεν έχει καθόλου να κάνει με αξιολόγηση των ικανοτήτων μου. Δεν με συγκρίνω καν με άλλους συγγραφείς, που ενδεχομένως να θεωρούν, σε αντίθεση με μένα, τους εαυτούς τους ερασιτέχνες και ως εκ τούτου ανεπαρκείς, ίσως δειλούς και μέτριους.

Καλός αναγνώστης, ναι - αυτό μπορώ να το ισχυριστώ, και αν μου δώσετε λιγάκι χρόνο παραπάνω, να σας το αποδείξω. Άλλωστε, στα διαλλείματα των γενοκτονιών που εξαπέλυσα εκεί, στις Εσωτερικές Ινδίες, μπόρεσα να καταβροχθίσω τόσες πολλές σελίδες, που θα μπορούσαν να καλύψουν ολόκληρη την επιφάνεια του πλανήτη μας και ίσως να κρύψουν τη γύμνια του.

Ανεξαρτήτως του τι αξίζει σήμερα το χάρτινο σαρκίο μου, θέλω και επιμένω να θεωρώ ως επαγγελματία τον τωρινό μου συγγραφέα-εαυτό χάρη και μόνο στο γεγονός πως από τότε που γύρισα από τον πόλεμο, ασχολούμαι με το γράψιμο με μέθοδο και ευσυνειδησία, τηρώντας ευλαβικά τα ωράρια που μου έχω επιβάλει και ακολουθώντας σχεδόν εμμονικά στόχους και χρονοδιαγράμματα. Και ίσως κάπου εδώ θα έπρεπε να αναγνωρίσω αυτό το παράπλευρο όφελος της στράτευσης στο έργο μου, αφού, άθελά της πάντα, φαίνεται πως μου ενέπνευσε το μέτρο, το ρυθμό και τη συνέπεια, που πάντα πιο μπροστά μου έλειπαν.

Σκέφτηκα μάλιστα, έτσι, τιμής ένεκεν που λένε, να αφιερώσω ετούτο το βιβλίο στους παλαιούς μου συμπολεμιστές, που ένδοξα τώρα σαπίζουν νοερά μέσα στο κενοτάφιο της Τράπεζας του Κόσμου, αλλά το είχα ήδη υποσχεθεί αλλού, πριν καν το ξεκινήσω. Άλλωστε εκεί, στο αλλού, χρωστάω τα πλήκτρα, το μελάνι, τα χαρτιά, το σύνολο σχεδόν της πρώτης ύλης μου.

Τις ώρες εκείνες που δεν γράφω ή δεν διαβάζω ή που δεν κάνω κάτι από όλα αυτά που συμπεριλαμβάνονται στην απαραίτητη με τα γραψίματά μου έρευνα -για κάποια από τα οποία δεν αποκλείεται να ντρέπομαι αφόρητα μια μέρα– κάνω κατά καιρούς διάφορες δουλειές, προκειμένου να σχηματίσω ένα αξιοπρεπές εισόδημα για να μπορώ να γράφω, να πίνω, να ταξιδεύω και να κάνω δώρα ακριβά προσδοκώντας μάλλον ανάξια ανταλλάγματα. Δουλειές, για τις οποίες πάντα θα αισθάνομαι, αν όχι περηφάνια, τουλάχιστον χαρά και ικανοποίηση. Τέλος πάντων, στον χρόνο που μου απομένει και που ίσως θα μπορούσα να τον πω ελεύθερο, όχι τόσο χάριν ευφυολογήματος, μα πιο πολύ έτσι,

για να συνεννοούμαστε, ασκώ την επιστήμη για την οποία ξόδεψα έξι περίπου χρόνια από τη μη αναστρέψιμη ζωή μου περιφερόμενος σε διαλέξεις και αμφιθέατρα.

Ας πούμε πως είμαι ένας δικηγόρος μερικής μονάχα απασχόλησης, πράγμα που από μόνο του αποτελεί μάλλον σχήμα οξύμωρο και λεκτικό παραλογισμό. Αφού είναι γνωστό νομίζω ότι οι δικηγόροι δικηγορούν είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, ακόμα και όταν κοιμούνται ή ξαγρυπνούν ή βγαίνουν βόλτα με τα άλλοθι τους αγκαζέ κάτω στην παραλία. Για αυτό και συνιστώ σε όλους τους κατά το γράμμα συναδέλφους μου να μην συναναστρέφονται και σε καμία περίπτωση να μην συντροφεύουν με άλλους δικηγόρους τους, εάν δεν θέλουν να γεράσουν κατά αντιδικία. Κατά τα άλλα, ακόμα και αυτή η δουλειά μια χαρά δουλεία είναι, και σίγουρα καθόλου δεν αποτελεί ντροπή. Κι εγώ τιμώ και σέβομαι αυτούς που την ασκούν, ίσως κατά τον ίδιο τρόπο που οι άπιστοι πάντα κρυφοκοιτάζουν τους πιστούς και κατά βάθος τους φθονούνε.

Ως δικηγόρος μερικής απασχόλησης, λοιπόν, έχω τη δυνατότητα –με παρακολουθείτε, αλήθεια;- να δημιουργώ στον εαυτό μου την ψευδαίσθηση πως είμαι εγώ που επιλέγω τους εκάστοτε πελάτες μου - όπως περίπου, ας πούμε, διαλέγω τις συντρόφους και τους φίλους μου, άσχετα αν με τους περισσότερους από αυτούς είναι φορές που έχω την εντύπωση πως γεννηθήκαμε παρέα. Και όποτε μου δίνεται η ευκαιρία, ανοίγω την πόρτα και τους υποδέχομαι, αυτούς και τα προβληματάκια τους, ελπίζοντας οι κακές επαγγελματικές μου συναναστροφές, πέρα από την προβλεπόμενη αμοιβή, να μου αποδώσουν και άλλα πρόσθετα οφέλη. Όπως το να υποκλέψω μία ιστορία ενδιαφέρουσα, την αξία της οποίας οι πελάτες μου δεν μπόρεσαν καν να φανταστούν ή να κατασκευάσω μια δικιά μου από την αρχή, αναμειγνύοντας στοιχεία από τα λόγια τους με υποπροϊόντα των αναμνήσεών μου.

Κάπως έτσι, ως πελάτη δηλαδή, δέχτηκα στο γραφείο μου, εκείνο το βράδυ του Μαΐου, έναν σωφρονιστικό υπάλληλο, ή αλλιώς άνοιξα μόνος μου την πόρτα του εύθραυστου κελιού μου για να περάσει μέσα ένας πραγματικός και επαγγελματίας δεσμοφύλακας.

Ο επισκέπτης μου –ας τον πούμε κύριο Κάπα- δεν έφτασε, ευτυχώς, με άδεια χέρια. Αμέσως μετά το νευρικό, μα πάντως συμπαθητικό, πρόσωπό του, πρόσεξα πως κρατούσε στο ένα χέρι έναν φάκελο, που προφανώς περιείχε τα σχετικά με την υπόθεσή του έγγραφα, και στο άλλο ένα τριγωνικό μπουκάλι. Αυτός, αφού περίμενε να δει που θα σταθμεύσει τελικά το βλέμμα μου, μου είπε: «Θα πάω σε έναν φίλο μου μετά, που έχει τη γιορτή του, αλλά αν θέλετε, το ανοίγουμε από τώρα.» Σκέφτηκα πως καλά αρχίσαμε και τον

άφησα να διαλέξει μία από τις σκοπίμως άβολες πολυθρόνες μου, μέχρι να φέρω ποτήρια και παγάκια.

Η υπόθεσή του ήταν απλή, αν και για τον ίδιο μάλλον εξαιρετικά δυσάρεστη. Είχε αποφασίσει να χωρίσει από τη γυναίκα του, αλλά, επειδή δεν εμπιστευόταν το δικό της δικηγόρο, προτίμησε να ζητήσει τη βοήθεια κάποιου άλλου. Χαμογέλασα από μέσα μου κι εκείνος, σαν να το κατάλαβε, συμπλήρωσε: «Σας σύστησε ο κύριος Άλφα.» Ποιος είναι ο κύριος Άλφα, προσπάθησα μάταια να θυμηθώ. Και ύστερα, ωραία, σκέφτηκα, με σύστησε ένας άγνωστος σε έναν άλλον άγνωστο, ο οποίος λέει πως με εμπιστεύεται περισσότερο από κάποιον άλλον συνάδελφο και προφανώς επίσης άγνωστο.

Συζητήσαμε την περίπτωσή του για λίγη ώρα και πάλι καλά που κρατούσα σημειώσεις, αλλιώς το μόνο που συγκρατούσα από τα φτερωτά του λόγια θα ήταν η φράση «δέχομαι να την ελευθερώσω», η οποία στο στόμα ενός δεσμοφύλακα αποκτά μια διαφορετική αξία, όχι;

Στο τέλος της κουβέντας μας πήρε το ύφος του μικρού παιδιού, που έχει μόλις ξυπνήσει με τις φωνές και τα παιχνίδια τον μπαμπά του από τον μεσημεριανό υπνάκο του και με ρώτησε: «Γράφετε κάτι τώρα;» Προφανώς ο κύριος Άλφα δεν με είχε συστήσει μόνο με την ιδιότητα του δικηγόρου. Αλλά ποιος διάολος ήταν επιτέλους αυτός ο κύριος Άλφα; «Ναι, κάτι... Διαβάζετε;»

«Όχι όσο θα ήθελα, αλλά προσπαθώ. Ξέρετε, στη φυλακή μόνο οι κρατούμενοι έχουν πολύ ελεύθερο χρόνο.»

«Ευτυχώς που έχουν και κάτι πολύ και ελεύθερο.»

«Πάντως εσάς, ως τώρα, δεν έτυχε να σας διαβάσω. Και να σας πω την αλήθεια, ούτε καν σας γνώριζα.»

«Ας πιούμε ακόμα ένα, λοιπόν, να το γιορτάσουμε!»

«Και, αν επιτρέπετε, τι είναι αυτό που τώρα γράφετε;»

«Αυτό δεν μπορώ να σας το πω. Λυπάμαι.»

«Δεν πειράζει. Πάντως, αν τελικά το εκδώσετε, να ξέρετε πως σίγουρα θα σπεύσω να το αγοράσω. Θα μπορούσα, μάλιστα, να εισηγηθώ να προστεθεί στη βιβλιοθήκη της φυλακής όπου εργάζομαι.»

Για μια στιγμή πέρασε από μπροστά μου η εικόνα ενός φυλακισμένου να διαβάζει κάποιο δικό μου βιβλίο μέσα στο κελί του και αγχώθηκα. Με βοήθησε: «Έχετε κάνει ποτέ στη φυλακή;»

«Δυστυχώς, νομίζω πως αυτό εμπίπτει στα ασυμβίβαστα του επαγγέλματος.»

«Κρίμα. Ίσως θα έπρεπε.»

«Μάλιστα. Και ακόμα δεν με έχετε καλά-καλά διαβάσει.»

«Γιατί γελάτε; Σκεφτείτε πόσοι σπουδαίοι συγγραφείς έχουν περάσει μικρά ή μεγαλύτερα διαστήματα της ζωής τους μέσα στις φυλακές και εμπνεύστηκαν ή έγραψαν σε αυτές αριστουργήματα: ο Ντοστογιέφσκι, ο Ντε Σαντ... Αμφιβάλλετε πως μια τέτοιου είδους εμπειρία θα μπορούσε να σας βοηθήσει να γράψετε κάτι πραγματικά μεγάλο;»

«Όχι, μα –με τα λίγα νομικά που ξέρω- για να βρεθώ πίσω από τα κάγκελα, θα πρέπει προηγουμένως να έχω διαπράξει κάποιο έγκλημα ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Και ασχέτως του τι σας έχει πει ο κύριος Άλφα, που μάλλον δεν θα είναι αυτός που θα μου φέρνει τα τσιγάρα μου, προς το παρόν τουλάχιστον, κάτι παρόμοιο δεν ανήκει, δυστυχώς, στις προτεραιότητές μου.»

«Αυτό είναι κάτι που θα μπορούσε να κανονιστεί. Διαλέξτε εσείς ένα σωφρονιστικό κατάστημα και πείτε μου για πόσο χρόνο θα θέλατε να σας φιλοξενήσουμε. Τα υπόλοιπα να είστε σίγουρος πως θα μείνουν απολύτως μεταξύ μας. Ξέρετε, τυχαίνει να είμαι και γραμματέας της συντεχνίας μας, η οποία μάλιστα σκοπεύει σύντομα να συστήσει τη δική της παραθεριστική αποικία. Η Τετραρχία μάς έχει παραχωρήσει μια μεγάλη έκταση κάπου κοντά στη θάλασσα για να χτίσουμε τον δικό μας οικισμό, όπως έχουν ήδη κάνει πολλοί άλλοι κλάδοι των απελεύθερων. Αν θέλατε, θα μπορούσαμε, επίσης, να αναθέσουμε σε εσάς τα διαδικαστικά. Και ίσως, αντί αμοιβής, να σας παραχωρήσουμε κάποιο αδέσποτο οικόπεδο, για να φτιάξετε κι εσείς εκεί, δίπλα στο κύμα και σε εμάς, την εξοχική σας κατοικία.»

Μια χαρά. Στην αρχή θα έπρεπε να παραστήσω τον κρατούμενο, προκειμένου να γράψω «κάτι πραγματικό μεγάλο» και ύστερα θα περνούσα τα καλοκαίρια μου πλάι στη θάλασσα με ηλιοκαμένους δεσμοφύλακες και τις σωφρονισμένες οικογένειές τους τριγύρω μου να με φυλάνε. Δεν ξέρω για τον Ντοστογιέφσκι και τον Ντε Σαντ, αλλά ο Κάφκα, στη θέση μου, θα είχε σίγουρα πεθάνει από τα γέλια.

Ο κύριος Κάπα, αφού είπε όσα είχε να πει, σηκώθηκε και έφυγε. Ύστερα εγώ, έτσι για αστείο στην αρχή, ξεδίπλωσα ένα πειρατικό αντίγραφο του χάρτη της Νέας Γεωγραφίας επάνω στο γραφείο μου και άρχισα να ψηλαφώ την επικράτεια αναζητώντας τα σύμβολα εκείνα που υποδείκνυαν τις φυλακές ανάμεσα στις πλαζ και τα ιστορικά μνημεία. Η Τράπεζα Δικαιοσύνης και Ασφάλειας είχε φροντίσει να κατανείμει τόσο αρμονικά στον χώρο τα σωφρονιστικά της πολυκαταστήματα που για μια στιγμή ξεχάστηκα και αισθάνθηκα πώς έψαχνα τρόπο να ικανοποιήσω τα ταξιδιωτικά απωθημένα μου.

Και κάπως έτσι έπεσε το βλέμμα σε μια κουκίδα στο βορειοδυτικό διάζωμα του Μεταρχιτελάγους. Αναρωτήθηκα τι καιρό, άραγε, να κάνει σε εκείνα εκεί τα μέρη τέτοια εποχή, τι ρούχα να έπαιρνα μαζί μου. Το ξέρω, η ιδέα ήταν εξωφρενική. Και μόνο που είχα αρχίσει να το σκέφτομαι, το ένιωθα πως φλέρταρα με την παράνοιά μου. Και όμως, μέσα μου μια φάλτσα εμμονή μηχανικά επαναλάμβανε: «Και τι έχεις να χάσεις;»

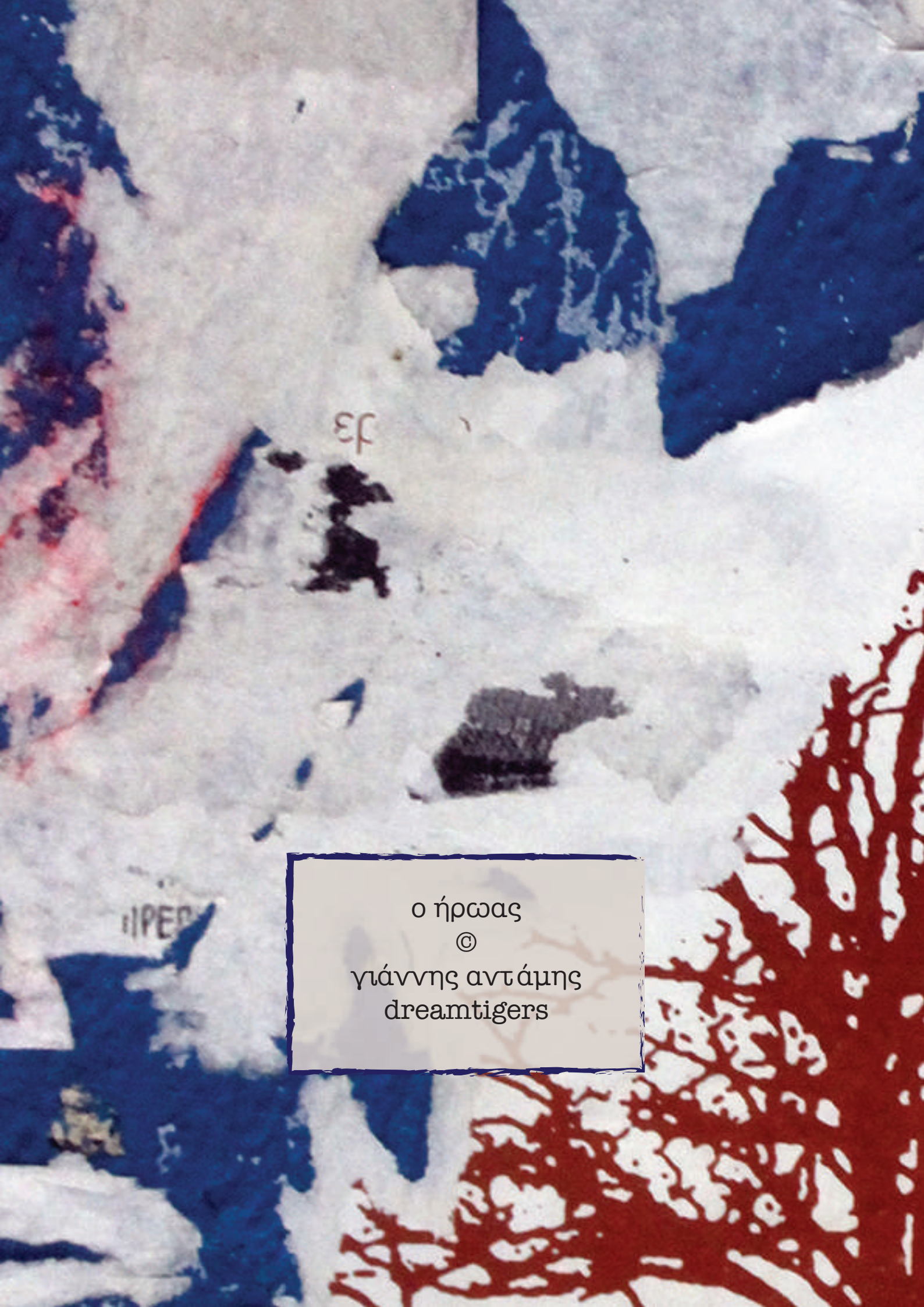
Άλλωστε, είπαμε, ήμουν ένας από τους ελάχιστους επιζώντες του πολέμου. Είχα ήδη διανύσει μια φορά ανάποδα τον χείμαρρο του χρόνου, παίζοντας ρόλους που οι άλλοι αρνιόντουσαν πεισματικά να δοκιμάσουν. Προσποιούμενος άλλους εαυτούς, όλες μου τις αποστολές τις έφερα σε πέρας. Κάθε φορά που έσβηναν τα φώτα μες στην αίθουσα, ζούσα ζωές που δεν κατάφεραν ποτέ να γίνουν δικές μου. Πώς θα μπορούσα να αφήσω έτσι να χαθεί μια τέτοια εμπειρία; Και ύστερα, έτσι και το μετάνιωνα, σε μια βδομάδα το πολύ θα ήμουν πάλι πίσω.

Δίπλωσα την υπό κλίμακα τσαλακωμένη επικράτεια, άδειασα το μπουκάλι και ύστερα πήγα να πλύνω τα μαυρισμένα από τον χάρτη χέρια μου.

ούτε ειρήνευσα ούτε ησύχασα ούτε ανεπαυσάμην

στον Παναγιώτη

Βόλος, Δεκέμβριος 2017

εφ

ΙΠΕΡ

ο ήρωας
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers